

Arrest

nr. 281 264 van 2 december 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 augustus 2022.

Gelet op de beschikking van 15 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 9 december 2021 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en

waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]”

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

3. Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 december 2020, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 14 januari 2022 duidt Albanië opnieuw aan als veilig land van herkomst.

4. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoeker maakt, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het voeren van een algemeen betoog en het bekritisieren van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij zeer vaak bedreigd werd door de Albanese maffiagroep en dat hij onder andere beschoten werd. Hij vreest voor zijn leven bij terugkeer naar Albanië en hij stelt tegen de maffiagroep klacht te hebben ingediend, maar dat de Albanese autoriteiten niet in staat zijn om verzoeker in bescherming te nemen.

4.1.1. De commissaris-generaal komt vooreerst op goede gronden tot het besluit dat de door hem vermelde vaststellingen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen als zou hij omwille van problemen met de maffiabende ondergedoken zijn in het buitenland, ondermijnen: “Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u bij de DVZ en tijdens uw persoonlijke onderhoud totaal verschillende verklaringen aflegt over uw verblijfplaatsen voordat u naar België kwam. Zo verklaarde u bij de DVZ tot twee maal toe dat u van juni 2018 tot ongeveer anderhalf jaar geleden –wat gezien de vragenlijst op 10 augustus 2021 werd afgenomen rond februari 2020 moet zijn geweest- in Albanië verbleef (DVZ-vragenlijst afgenomen op 10/08/2021; vraag 10 & 26). Tijdens uw onderhoud verklaarde u echter dat u van juni 2018 tot februari/maart 2021 in Malta heeft verbleven (CGVS, p4). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat men u bij de DVZ zou gevraagd hebben wanneer u de laatste keer in Albanië was en u daarop ‘in 2018’ zou geantwoord hebben (CGVS, p5). Dergelijke uitleg houdt echter geen steek gezien u tijdens uw persoonlijke onderhoud verklaarde dat u nog in februari/maart 2021 voor twee weken in Tirana verbleef om er uw paspoort in orde te brengen (CGVS, p5). Het houdt evenmin steek dat u bij de DVZ, gevraagd naar uw laatste hoofdverblijfplaatsen gedurende de voorbije jaren, nergens gewag maakte van uw verblijf in Malta (DVZ-vragenlijst; vraag 10) terwijl uit uw verklaringen

tijdens uw onderhoud blijkt dat u er ongeveer twee jaren en zeven maanden zou verbleven hebben. Verder verklaarde u bij de DVZ tot tweemaal toe dat u van 2008 tot 2017 in Albanië verbleef. Tijdens uw onderhoud verklaarde u echter dat u in 2013 naar Kosovo en Macedonië reisde om er onder te duiken wegens uw problemen in Albanië en u pas in november 2015 voor ongeveer 1 maand terugkeerde naar Albanië om nadien naar Montenegro te reizen waar u tot 2017 verbleef (CGVS, p3-4). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou u omwille van problemen met de maffiabende ondergedoken zijn in het buitenland (CGVS, p3 + p12 + p14).” Verzoeker gaat hier niet op in, minstens brengt hij geen dienstige en concrete argumenten aan die hier afbreuk aan kunnen doen.

4.1.2. De commissaris-generaal merkt vervolgens op pertinente wijze op dat verzoeker hoe dan ook, niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij actueel voor de door hem aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hem sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal motiveert in dit kader: “Vooreerst dient te worden opgemerkt dat, waar u verklaarde dat u in januari 2011, maart 2011 en september 2012 klacht ging indienen bij de politie van Vlorë omwille van bedreigingen die u van leden van de maffiagroep kreeg en waar u stelt dat de politie niets ondernomen heeft (CGVS, p18-19) u de door u aangehaalde passieve houding van de politie na het indienen van deze klachten –die alle drie geacteerd werden niet aannemelijk gemaakt heeft. Zo kon u niet vertellen of de politie de personen tegen wie u klacht heeft ingediend, heeft verhoord noch kon u vertellen wat de politie juist ondernomen heeft inzake uw aangiftes. U liet na de politie hieromtrent te bevragen. Betreffende uw derde aangifte vernam u naar eigen zeggen van een bevriende politieagent dat het parket de zaak seponeerde omdat er geen bewijzen waren in uw zaak, iets wat u zelf erkende. Immers, u verklaarde zelf dat u aangaande uw klachten bij de politie nooit over enige bewijs beschikte (CGVS, p19). Dat bepaalde misdrijven niet worden opgelost kan afhangen van menige factoren (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen,...) los van de werking/inspanningen van de autoriteiten om misdrijven op te lossen. Bovendien blijkt dat inzake de problemen die u verder ondervond met de maffiagroep de politie en het gerecht in Albanië wel degelijk optraden. Zo stelde u dat de politie de man die u trachtte neer te schieten in een café in Vlorë, B. K., arresteerde. Voorts acteerde de politie uw verklaring, kreeg u er een afschrift van, nam de politie het vuurwapen in beslag (CGVS, p12-13 + p15) en werd B. K. na drie dagen voorarrest door de rechtbank van eerste aanleg in Vlorë veroordeeld tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van zes maanden (CGVS, p16-17). Waar u opmerkte dat B. K. slechts wegens het verstoren van de openbare orde werd veroordeeld en niet wegens een poging tot moord, waaruit u afleidde dat er sprake moet zijn van omkoping (CGVS, p13), dient te worden opgemerkt dat u vooreerst geen enkel concrete aanwijzing heeft dat er geld zou zijn betaald om de uitspraak van rechtbank te beïnvloeden (CGVS, p13). Daarenboven, hoewel u niet akkoord ging met het vonnis ging u nooit in beroep tegen deze uitspraak (CGVS, p18). Aangaande uw relaas dat E. S. u in 2012 opzettelijk aanreed, blijkt eveneens dat de Albanese autoriteiten optraden. Zo acteerde de politie uw verklaring, kreeg u daarvan een afschrift en werd ook E. S. door de politie verhoord (CGVS, p 11-12). Uit het gegeven dat E. S. in vrijheid bleef en de politie het voorval als een ongeval beschouwde, kan wederom allerm minst een slecht functioneren van de politie afgeleid worden. Immers, u verklaarde zelf dat er zich geen getuigen aanboden die een verklaring wensen af te leggen, dat E. S. ontkende de bestuurder te zijn en dat een zekere E. verklaarde dat hij de echte chauffeur was (CGVS, p 11-12). Er kan bovendien nog op gewezen worden dat u het door u aangehaalde slechte of inefficiënte optreden van de politie of gerecht in Albanië nooit bij een hogere autoriteit aangaf, naar eigen zeggen omdat u het systeem corrupt vond. Gevraagd waarop u zich concreet baseerde om te stellen dat het systeem corrupt was, kwam u niet verder dan opnieuw te stellen dat er inzake de bedreigingen, de aanrijding en het schietincident niets gedaan werd (CGVS, p20).”

Verder zet de commissaris-generaal, onder verwijzing naar het geconsulteerde bronnenmateriaal, onder meer uiteen dat blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, dat in het geval dat de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren en er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Hij somt concrete realisaties en initiatieven op onder meer in de strijd tegen corruptie en discriminatie.

Verzoeker uit algemene kritieken en beschouwingen, en hij neemt de beschermingsmogelijkheden en initiatieven op de korrel, doch hij kan zich niet verschuilen achter algemene verwijzingen naar onder meer corruptie, noch kan hij zich beperken tot het op algemene wijze in vraag stellen van het daadwerkelijk karakter van de bescherming. De Raad benadrukt in dit kader eveneens dat noch de loutere verwijzing naar, noch het citeren uit algemene informatie, rapporten en artikelen, volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de concrete motivering en vaststellingen in de bestreden beslissing dienaangaande waarbij rekening werd gehouden met de concrete en persoonlijke omstandigheden van verzoeker waarop verzoeker in wezen niet ingaat, minstens ontkracht of weerlegt hij deze geenszins, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar slaagt er hoe dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het hem, waarbij opnieuw kan gewezen worden op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegt, met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

4.2. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij

heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat de analyse over hulp en bescherming niet kan worden gevolgd. Tevens meent zij dat de informatie gedateerd is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij slechts aanvoert dat de analyse over hulp en bescherming niet kan worden gevolgd, doch dat zij in gebreke blijft *in concreto* in te gaan op de gronden van voormelde beschikking. Zij geeft in wezen aan het niet eens te zijn zonder haar betoog ook maar enigszins te concretiseren en in verband te brengen met de gronden van voormelde beschikking. Zij voert dan ook geen concrete en dienstige elementen aan die hier een ander licht op werpen, minstens weerlegt zij deze niet. Ook waar zij stelt dat de informatie gedateerd is, concretiseert zij haar betoog niet, laat staan dat zij andersluidende informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de betreffende informatie niet (langer) correct is. Het komt aan de verzoekende partij toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie en gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen foutief of niet meer actueel zijn, waar zij echter in gebreke blijft.

Door op algemene wijze aan te geven het niet eens te zijn en het uiten van algemene kritiek, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS